

Arrest

nr. 108 641 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. BYLOOS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw vrouw, T. O. (O.V. X), in de stad Karabulak, gelegen in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

U werkt sinds 1998 bij de politie.

In 2003 werd u lid van OMON, een speciale interventie-eenheid van de politie. U geraakte nauw bevriend met een collega, A. O., de broer van uw latere vrouw. Na enige tijd werd A. gepromoveerd en maakte hij een overstap naar de drugsbrigade. U bleef werken bij OMON.

Op 25 mei 2010 werd A. gedood toen zijn auto werd beschoten door onbekenden. Enkele dagen eerder had A. u een enveloppe gegeven. Hij vroeg u om deze bij te houden. U vermoedt dat deze enveloppe bewijstukken bevatte over de betrokkenheid van enkele hooggeplaatste agenten bij drughandel en omkooppraktijken, gezien A. u al eerder iets over dergelijke zaken had verteld. U vermoedt dat uw schoonbroer werd vermoord door hooggeplaatste corrupte agenten.

Enkele dagen na zijn dood overhandigde u de enveloppe aan het recherchecomité van de rechtbank. U had zelf niet in de enveloppe gekeken en wist dus zelf niet welke documenten het bevatte. Een tweetal weken later werd u meegenomen naar het recherchecomité, waar u in een cel werd gegooid. U werd vijf dagen vastgehouden en gemarteld door gemaskerde mannen. Ze wilden nagaan of u op de hoogte was van de inhoud van de enveloppe. Terwijl u in de cel zat, werd er een huiszoeking gedaan in uw woning, waarbij uw Russisch binnenlands paspoort werd geconfisqueerd. Na vijf dagen werd u vrijgelaten door tussenkomst van uw neef, K. T., die een hoge functie had bij de hoogste rechtbank van Ingoesjetië. Na uw vrijlating ging u niet meer werken en bleef u thuis. Op 11 augustus 2010 ontvingen u en uw vrouw elk een convocatie. Jullie moesten zich diezelfde dag nog aanmelden bij de rechtbank in de hoedanigheid van beschuldigde. Jullie besloten hier niet op in te gaan. Jullie begonnen na te denken over een vertrek. In september 2010 reisden jullie op illegale wijze naar Oekraïne. Daar verbleven jullie anderhalf jaar op een boerderij van een oude legerkameraad van uw vader. In Oekraïne kregen u echter problemen met een bepaalde persoon die dreigde om aan de autoriteiten te melden dat jullie illegaal in het land verbleven. Jullie besloten om terug te keren naar Ingoesjetië, in de hoop dat jullie problemen daar gedaan zouden zijn. In april 2012 waren jullie terug in Ingoesjetië. Jullie trokken in bij uw ouders. Op 21 mei 2012 werden er opnieuw twee convocaties bezorgd op naam van u en uw vrouw, waarbij jullie opnieuw werden opgeroepen als beschuldigten. Hierop besloten jullie om onder te duiken bij familieleden in het dorp Dzherakh, waar jullie tot aan jullie vertrek zouden verblijven. In oktober en november 2012 regelde uw broer een nieuw binnenlands paspoort voor u alsook twee reispassen voor u en uw vrouw. Uw broer zorgde er ook voor dat jullie huwelijk officieel werd geregistreerd. Op 16 februari 2013 vertrokken u en uw vrouw uit Ingoesjetië. Jullie reisden met de trein via Moskou naar Brest. Daar stapte u in een taxi naar België. U vermoedt dat jullie de Schengenzone binnenkwamen via Polen. Jullie reispassen werden verbrand op aangeven van de smokkelaar. Via Duitsland reisden jullie vervolgens naar België. U kwam aan in België op 20 februari 2013 en vroeg de volgende dag asiel aan. Via uw broer vernam u dat er na jullie vertrek nog één convocatie was toegekomen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek tegenwoordig kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden vermoord door corrupte en hooggeplaatste politieagenten die ook de dood van uw schoonbroer, A. O., op hun geweten zouden hebben. Er zou een strafzaak tegen u lopen op basis van valse beschuldigingen (CGVS, p. 16, 21).

Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste is het absoluut niet geloofwaardig dat uw vrouw niet op de hoogte zou zijn van de vermoedelijke daders van de moord op uw schoonbroer, te meer daar dezelfde personen verantwoordelijk zouden zijn voor de problemen die u na de moord zelf zou hebben gekend.

U vertelde dat uw schoonbroer bewijzen had tegen corrupte en hooggeplaatste politieagenten. U vermoedt dat hij daarom werd vermoord.

Omwille van het feit dat u de enveloppe met de bewijzen in handen zou hebben gekend, zou u na de dood van uw schoonbroer ook zijn gevisieerd door deze corrupte agenten (CGVS, p. 16-17).

Toen uw vrouw werd gevraagd waarom haar broer werd vermoord en waarom jullie vervolgens problemen kregen, bleek zij dit echter niet te weten. Uw vrouw verklaarde dat ze niet wist wie haar broer zou kunnen hebben vermoord.

Toen uw vrouw vervolgens werd gevraagd of jullie ook geen vermoedens hadden wie er eventueel verantwoordelijk zou zijn geweest voor de moord op haar broer, antwoordde zij ontkennend.

Zelfs toen uw vrouw werd gevraagd of haar broer eventueel werd vermoord door criminelen, door rebellen of door mede-agenten, moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS vrouw, p. 6, 8).

Volgens uw vrouw zouden jullie dus totaal in het duister tasten over de reden van de moord op haar broer.

Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen als zou haar broer zijn vermoord door andere agenten omdat hij op de hoogte was van een crimineel plot, verklaarde zij dat zij hier niets over wist (CGVS vrouw, p. 8).

Het is geenszins geloofwaardig te noemen dat uw vrouw deze piste omtrent de daders van de moord op haar eigen broer niet zou kennen.

De vaststelling dat uw vrouw tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal geen idee scheen te hebben door wie jullie werden vervolgd is des te opmerkelijk, gezien zij tijdens haar vorige interview wél melding maakte van een bepaalde actor van vervolging.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde uw echtgenote dat sinds 2004 politieagenten werden gedood, vermoedelijk door 'wahabieten' (i.e. de rebellenbeweging in Ingoesjetië en de Noordelijke Kaukasus). In 2012 zouden jullie volgens haar dan ongedoken zijn omdat jullie te horen zouden hebben gekregen dat (vermoedelijk) wahabieten naar u op zoek waren. (CGVS vragenlijst vrouw, p. 3.5).

Dit is bezwaarlijk verenigbaar met uw verklaringen.

U beweerde immers dat u enkel vervolging vreesde vanwege corrupte politieagenten en dat er geen sprake was van andere bedreigingen tegen uw persoon (CGVS, p. 23).

Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw over de bedreigingen door wahabieten, antwoordde u enerzijds dat uw vrouw 'misschien niet beseft wat wahabieten zijn'.

Anderzijds verklaarde u dat het inderdaad 'mogelijk is' dat uw schoonbroer door wahabieten werd vermoord (CGVS, p. 24), hetgeen dan weer inconsistent is met uw eerdere verklaringen.

Het Commissariaat-generaal meent dat dergelijke onwetendheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw vrouw, over de personen of groepen door wie jullie zouden worden vervolgd, in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw vrouw over jullie verblijf na jullie beweerde terugkeer vanuit Oekraïne naar Ingoesjetië.

Zo kon een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw vrouw.

U verklaarde dat jullie na jullie terugkeer naar Ingoesjetië in april 2012 eerst een tijdje in het huis van uw ouders in het dorp Nasyr-Kort gingen wonen. Pas in mei 2012, nadat er twee convocaties op naam van u en uw vrouw zouden zijn toegekomen, zouden jullie zijn ondergedoken bij familieleden in het dorp Dzherakh (CGVS, p. 6).

Uw vrouw beweerde tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal echter uitdrukkelijk dat jullie na jullie terugkeer naar Ingoesjetië meteen naar het huis van uw familieleden in Dzherakh gingen.

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste zij haar verklaringen aan. Zij antwoordde dat jullie inderdaad eerst naar het huis van uw ouders waren gegaan (CGVS vrouw, p. 8).

Dit is niet geloofwaardig.

Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid of aan een accidentele vergissing worden toegeschreven, gezien uw vrouw tot tweemaal toe beweerde dat jullie rechtstreeks vanuit Oekraïne naar uw familieleden in het dorp Dzherakh verhuisden.

Verder kon er ook een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw over de reden waarom jullie naar Dzherakh gingen onderduiken.

Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde uw vrouw dat jullie onderdoken omdat er enkele convocaties waren toegekomen (CGVS vrouw, p. 8), terwijl zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een volledig ander verhaal had verteld.

Uw vrouw beweerde toen dat jullie waren ondergedoken toen u van uw familie te horen kreeg dat vermoedelijk 'wahabieten' naar u op zoek waren (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij zich misschien had vergist tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat ze 'de vraag niet zou hebben begrepen' (CGVS vrouw, p. 8).

Het Commissariaat-generaal ziet echter niet in hoe het eventuele verkeerd begrijpen van een vraag ertoe zou kunnen leiden dat uw vrouw een totaal verschillende reden zou hebben opgegeven voor jullie vertrek naar Dzherakh.

Het is immers een wezenlijk verschil of jullie zouden zijn ondergedoken omwille van de convocaties van rechtbank of omwille van een eventuele dreiging vanwege de rebellenbeweging in Ingoesjetië. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat de door u verklaarde handelingen nadat u in 2010 problemen zou hebben gekregen niet in overeenstemming lijkt met de vrees die u beweert te kennen.

U vertelde dat jullie in april 2012 vertrokken uit Oekraïne omdat jullie daar illegaal verbleven en dat jullie illegaal verblijf dreigde ontdekt te worden. Jullie wilden jullie normale leven in Ingoesjetië ook terug oppikken.

In dit verband is het echter niet geloofwaardig dat u zomaar naar Ingoesjetië zou zijn teruggekeerd zonder zich terdege te informeren over het risico dat dergelijke terugkeer zou inhouden.

U vertelde dat u voor uw terugkeer enkel bij uw ouders had geïnformeerd of er nog convocaties waren toegekomen. Toen u werd gevraagd of u eventueel via andere bronnen, zoals uw vriend, K. T., die een hoge functie had bij de hoogste rechtbank van Ingoesjetië (en die u al had geholpen bij uw vrijlating), had geïnformeerd of het wel veilig was om terug te keren naar Ingoesjetië, bleek dat u dit niet had gedaan (CGVS, p. 22-23).

Het Commissariaat-generaal meent dat het niet geloofwaardig is dat u niet meer inspanningen zou hebben geleverd om meer te weten te komen over het risico dat u zou lopen bij terugkeer naar Ingoesjetië, terwijl u nochtans over een goede bron beschikte die u hierover had kunnen informeren.

Ter verklaring stelde u dat uw vader dit had afgeraden omdat "het al erg genoeg was" voor hem, waarmee hij verwezen zou hebben naar de dood van de ouders van K. T.. (CGVS, p.23)

Dit kan bezwaarlijk volstaan ter verklaring.

De vraag rijst immers waarom louter het overlijden van zijn ouders in 1992 u zou moeten tegenhouden om zijn hulp in te roepen terwijl hij u al eerder had geholpen bij uw vrijlating.

Verder moet worden opgemerkt dat u ook na uw terugkeer naar Ingoesjetië bepaalde handelingen hebt gesteld die moeilijk verenigbaar zijn met het hebben van een ernstige vrees voor vervolging.

In oktober en november 2012 hebt u immers een nieuw Russisch binnenlands paspoort bekomen. U en uw vrouw verkregen ook reispaspoorten en jullie lieten jullie huwelijk ook officieel registreren bij de autoriteiten.

Dergelijke handelingen zijn bijzonder risicovol.

Voor al deze handelingen moet immers contact worden gezocht met de autoriteiten, wat grote risico's inhoudt wanneer u ondergedoken leeft als gezochte persoon.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat jullie de paspoorten niet zelf hadden bekomen. Uw broer zou deze documenten tegen betaling hebben verkregen.

Welnu, gezien de grote risico's die verbonden zijn aan het bekomen van dergelijke stukken, mag worden verwacht dat u concreet kunt aangeven hoe uw broer dit zou hebben geregeld en welke stappen hij zou hebben genomen om het risico op ontdekking te verminderen.

Het enige wat u hierover kon vertellen, was dat uw broer deze documenten via een 'tussenpersoon' zou hebben geregeld.

U wist echter niet wie deze tussenpersoon was. U kon niet met zekerheid zeggen of deze tussenpersoon al dat niet bij de autoriteiten werkte. U vermoedde dat deze tussenpersoon een soort 'zakenman' was (CGVS, p. 12-14).

Uw vage verklaringen over de wijze waarop uw broer de paspoorten zou hebben bekomen, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.

Bovendien ziet het Commissariaat-generaal niet in waarom u de bijkomende risicovolle stap zette om uw huwelijk officieel te laten registreren, terwijl dit geenszins noodzakelijk is voor het bekomen van een intern paspoort of een reispaspoort.

Het Commissariaat-generaal ziet ook niet in waarom u enerzijds het risico zou hebben genomen om reispaspoorten aan te vragen, terwijl anderzijds uit uw verklaringen blijkt dat u en uw vrouw illegaal naar Europa zouden zijn gereisd en dat jullie de betreffende reispaspoorten helemaal niet zouden hebben gebruikt.

De bovenstaande vaststellingen vormen aldus een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Ten vierde legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw reisroute vanuit Brest in Wit-Rusland naar België.

U verklaarde dat u met een personenwagen vanuit Brest naar België bent gereisd.

U kon niet met zekerheid zeggen langs welk land u de Schengenzone binnenkwam. U vermoedt dat dit via Polen gebeurde, maar u wist het eigenlijk niet zeker. U hebt onderweg geen grenscontroles opgemerkt.

Jullie beschikten over jullie eigen reispaspoorten, maar die waren niet voorzien van een visum. Deze paspoorten werden dan ook niet gebruikt tijdens de reis (CGVS, p. 14-15).

Dit is weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat er aan de buitengrenzen van de van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles worden gehouden. Gezien de smokkelaar ook een aanzienlijk persoonlijk risico loopt wanneer hij wordt gevat bij een poging tot het illegaal over de grens brengen van vreemdelingen, lijkt het niet geloofwaardig dat u totaal in het duister zouden zijn gelaten over de manier waarop u en uw gezin de Schengenzone zouden zijn binnengekomen.

Verder konden verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden opgemerkt betreffende de zagezegde vernietiging van jullie reispassen.

Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de reispassen van u en uw vrouw verbrandde toen jullie nog in Wit-Rusland waren (DVZ verklaring, nr. 35).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u de passen verbrandde 'niet ver voor de Duitse grens', wat betekent dat u de passen in Polen zou hebben vernietigd.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u niet meer wist of dit in Polen of Wit-Rusland was gebeurd (CGVS, p. 15-16).

Uw vrouw gaf nog twee andere versies van dit verhaal.

Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat jullie de passen pas ná aankomst in Duitsland zouden hebben verbrand (DVZ verklaring vrouw, nr. 35), terwijl ze ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde dat de passen pas na aankomst in België zouden zijn vernietigd (CGVS vrouw, p. 5).

Verder legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over wie de passen precies zou hebben verbrand.

U verklaarde uitdrukkelijk dat u dit zelf zou hebben gedaan (CGVS, p. 15), terwijl uw vrouw nochtans beweerde dat u de passen aan de smokkelaar zou hebben overhandigd en dat de smokkelaar deze zou hebben verbrand.

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon zij hier geen aannemelijke of geloofwaardige uitleg voor geven (CGVS vrouw, p. 5).

Op basis van deze vaststelling ontstaat ernstig het vermoeden dat jullie deze reispassen (waar belangrijke informatie over het moment van jullie vertrek, de omstandigheden van jullie vertrek, eventuele uitgereikte visa, etc. in kunnen staan) bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, wat niet getuigt van een ernstige poging tot medewerking aan het onderzoek van jullie asielsdossier en wat de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder ondermijnt.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal gaven u en uw vrouw aan dat uw vrouw last zou hebben van stress en dat zij getraumatiseerd zou zijn door de dood van haar broer en omwille van het feit dat zij een miskraam zou hebben gehad (CGVS, p. 16, 24-25; CGVS vrouw, p. 7).

Jullie alludeerden dus op eventuele geheugen- of concentratieproblemen als verklaring voor de onwetendheden in hoofde van uw vrouw en voor de tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen.

Er moet echter opgemerkt worden dat jullie geen enkel medisch attest voorleggen dat deze beweerde geheugenproblemen kan staven.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde onwetendheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van jullie asielsdossier raken.

De loutere bewering dat uw vrouw geheugen- of concentratieproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in jullie dossier.

De Russische passen van u en uw vrouw (stuk 1 en 2), jullie huwelijksakte (stuk 3), uw attest van medische verzekering (stuk 8) en de geboorteakte van uw vrouw (stuk 9) attesteren jullie identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Het internetartikel (stuk 7) bewijst dat uw schoonbroer op 25 mei 2010 om het leven kwam toen zijn wagen onder vuur werd genomen door 'onbekenden'.

Dit artikel vormt echter géén bewijs van uw verklaring dat hij zou zijn vermoord door hooggeplaatste politieagenten omdat hij corrupte praktijken zou hebben ontdekt en dat u omwille van deze reden ook problemen zou hebben gekend.

Wat betreft de convocatie van de OVD van het district Nazran, waarin u wordt opgeroepen voor verhoor als beschuldigde, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de formele kenmerken ervan twijfels doen rijzen over de authenticiteit van het document.

Immers, de afscheurstrook die voorzien is als bewijs dat de opgeroepene de convocatie ontvangen heeft, bevindt zich op de achterkant van het document, hetgeen hoogst opmerkelijk te noemen is daar de oproepingsbrief zelf hierdoor niet in zijn geheel afgegeven zou kunnen worden indien het ontvangstbewijs effectief zou worden gebruikt.

Daarnaast stelt dit document dat u op grond van artikel 129.3 wordt opgeroepen zonder evenwel te vermelden uit welk wetboek dit artikel zou komen.

Dit is weinig aannemelijk te noemen indien dit document opgesteld zou zijn door de bevoegde beambte. Gelet op deze vaststellingen kan er reeds getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Bovendien kan er door het niet vermelden van het relevante wetboek evenmin vastgesteld worden waarom u opgeroepen wordt.

U legde daarnaast vier convocaties van het vredegerecht voor op naam van uzelf en uw echtgenote. Jullie werden beiden in eerste instantie als gedagvaarde persoon opgeroepen (dd. 11/08/2010) en in tweede instantie als beschuldigde (dd. 21/05/2012).

Er blijkt echter niet uit wat jullie ten laste wordt gelegd.

U kon zelf evenmin verduidelijken wat voor zaak er tegen u hangende was. (CGVS, p.21)

De vraag rijst dan ook hoe een zaak voor het vredegerecht past in het door u voorgehouden asielrelaas en waarom het voor u "het einde" zou betekenen indien u in zou gaan op deze oproeping (CGVS, p.21). Bijgevolg kunnen deze gerechtelijke convocaties bezwaarlijk volstaan om uw asielrelaas op objectieve wijze te staven.

Daarnaast dient te worden gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. Antwoorddocument 'tch2008-140w' in het administratief dossier), blijkt dat in de Russische Federatie het mogelijk is om tegen betaling officiële (ver)vals(t)e documenten te bekomen bij officiële instanties. Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de vaststellingen aangaande de bewijswaarde van de convocaties en anderzijds de verschillende ernstige elementen van ongeloofwaardigheid die in deze beslissing werden aangehaald, gekoppeld aan hierboven vermeldde informatie over de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, meent het Commissariaat-generaal dat deze stukken de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

De documenten in verband met uw werk bij de politie (stuk 4) kunnen hoogstens aantonen dat u voor een bepaalde periode bij de politie in Ingoesjetie hebt gewerkt, maar vormen geen bewijs van de problemen die u als politieagent zou hebben gekend.

In dit verband werd overigens een ernstige tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw.

U beweerde dat u vanaf 1998 tot juni 2010 werkzaam was bij de politie, meer bepaald bij de speciale interventiedienst OMON (CGVS, p. 6).

Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verklaarde toen expliciet: "Mijn man werkte tussen 2003 en 2008 als politieagent bij de MVD van Nazran" (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal paste uw vrouw haar verklaringen aan. Ze zei dat u wel degelijk tot en met 2010 bij de politie had gewerkt.

Uw vrouw beweerde dat zij zich had vergist tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verklaarde dat ze het jaar waarin u zou zijn gestopt bij de politie zou hebben verward met het jaar van jullie huwelijk (CGVS vrouw, p. 2).

Deze uitleg klinkt echter weinig overtuigend.

In dit verband moet overigens worden opgemerkt dat het hoogst opvallend is dat geen van de drie attesten die u voorlegde in verband met uw werk bij de politie (stuk 4) gedateerd is en dat geen enkele van deze documenten een einddatum van uw werk bij de politie vermeldt.

Wat betreft de begindatum van uw werk bij de politie, verklaarde uw vrouw bij het Commissariaat-generaal dat u al vóór het jaar 2003 bij de politie werkte. Toen zij werd gevraagd hoe lang u in 2003 al bij de politie werkte (één, twee, vijf of tien jaar), moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS vrouw, p. 3).

Op basis van deze vaststellingen kunnen toch ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen over uw werk bij de politie.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat ook uw (eventuele) profiel als voormalig politieagent in Ingoesjetie niet volstaat om een beroep te kunnen doen op internationale bescherming.

In zoverre u omwille van uw werk als politieagent een vrees zou kennen om te worden gevisieerd door de rebellen, meent het Commissariaat-generaal dat u in dit geval een beroep kunt doen op de bescherming van de autoriteiten.

Gezien uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, zijn er geen redenen waarom u als voormalige politieagent niet zou kunnen rekenen op de bescherming die door de lokale (Ingoesjetische) of federale (Russische) autoriteiten wordt geboden. Verder meent het Commissariaat-generaal dat u in dit geval ook over een intern vluchtalternatief beschikt, gezien u zich in andere deelrepublieken van de Russische Federatie, buiten het bereik van de rebellenbeweging in Ingoesjetie, zou kunnen vestigen. Het loutere feit dat u in Ingoesjetie werkzaam zou

zijn geweest als politieagent, kan dus evenmin volstaan om in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

slotte, wat betreft de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofdte van uw vrouw, Tanzila Ozhigova (OV. 7.663.605), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 29 april 2013 dat hij niet akkoord gaat met de beslissing van de commissaris-generaal.

Betreffende de opmerking van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers echtgenote niet op de hoogte is van de vermoedelijke daders van de moord op haar broer, merkt verzoeker op dat hij en zijn vrouw reeds tijdens hun verhoor meldden dat zij enerzijds ernstig getraumatiseerd is zowel door de dood van haar broer als door een miskraam, waardoor zij veel geheugen- en concentratieproblemen heeft. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 29 april 2013 een medisch attest.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat het Russisch niet de moedertaal is van zijn vrouw, die enkel in haar dorp naar school is geweest, alwaar in het Ingoesjetisch les werd gegeven.

Gezien het verhoor op het Commissariaat-generaal in het Russisch verliep, heeft zij volgens verzoeker meerdere vragen niet verstaan of verkeerd begrepen wat in samenhang met haar geheugen- en concentratieproblemen verklaart waarom zij op bepaalde vragen het antwoord schuldig bleef en soms tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verzoeker ontkent dat hij heeft verklaard dat zijn vrouw misschien niet beseft wat "wahabieten" zijn en laat verder gelden dat het inderdaad mogelijk is dat zijn schoonbroer door wahabieten werd vermoord. Verzoeker stelt enkel te hebben gezegd dat hij aanvankelijk dacht dat wahabieten achter de moord op zijn schoonbroer zaten, doch dat hij vanaf het ogenblik dat hij door de politie werd opgepakt en vijf dagen werd vastgehouden, zeker wist dat hooggeplaatste agenten verantwoordelijk waren voor de dood van zijn schoonbroer.

Betreffende het ongelooft dat door de commissaris-generaal wordt uitgedrukt omtrent verzoekers verklaringen en deze van zijn vrouw over hun verblijf na hun terugkeer vanuit Oekraïne naar Ingoesjetïë, laat verzoeker gelden dat het feit dat zijn vrouw hierover verklaarde dat ze na hun terugkeer, meteen naar het huis van zijn familieleden in Dzerakh waren gegaan, opnieuw te wijten is aan haar geheugen- en concentratieproblemen.

Verzoeker herhaalt dat ze na hun terugkeer in april 2012, wel degelijk eerst in het huis van zijn ouders in Nasyr-Kort hebben verbleven en dat ze na de ontvangst van twee convocaties in mei 2012 op het adres in Nasyr-Kort, alwaar ze waren ingeschreven, gevlucht zijn naar familieleden in Dzerakh, waar ze tot hun vertrek verbleven.

Hij voegt er aan toe dat hij vaststelt dat zijn vrouw het zo op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld en het dus op het Commissariaat-generaal louter om een vergetelheid ging.

Waar de commissaris-generaal van oordeel is dat de door verzoeker verklaarde handelingen nadat hij in 2010 problemen heeft gekregen, niet in overeenstemming zijn met zijn voorgehouden vrees, antwoordt verzoeker dat de reden waarom hij enkel bij zijn ouders heeft geïnformeerd over het risico van een terugkeer, is omdat hij uitsluitend hen blindelings vertrouwt. Hij stelt tevens dat het feit dat zijn neef bij de hoogste rechtbank werkt, niet impliceert dat deze alles weet.

Over zijn aanvraag om een nieuw binnenlands paspoort te bekomen om het bekomen van reispaspoorten en de officiële registratie van zijn huwelijk in november 2012 -handelingen die volgens de commissaris-generaal bijzonder risicovol zijn-, stelt verzoeker dat er een verschil is tussen politie en overheidsinstanties die bevoegd zijn voor het afleveren van officiële documenten, zoals de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Hij wijst erop dat zijn huwelijk op de burgerlijke stand werd geregistreerd en dat de politie daar niet bij betrokken is. Verzoeker stelt ook dat hij, noch zijn vrouw, zich ergens persoonlijk naar een dienst zijn geweest; zijn broer heeft via een tussenpersoon voor de paspoorten hebben gezorgd.

De reispaspoorten waren volgens verzoeker vals, *“reden waarom verzoeker deze uiteindelijk ook niet gebruikt heeft en nadien heeft verbrand”* (zie het verzoekschrift, p. 7). Als reden voor de registratie van het huwelijk, haalt verzoeker aan dat hij en zijn vrouw dachten dat anders niemand zou geloven dat ze een gezin vormen.

Aangaande de motivering in de beslissing dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn reisroute, stelt verzoeker dat het feit dat hij niet met zekerheid kon zeggen langs welk land hij en zijn vrouw de Schengenzone zijn binnengekomen, alsook niet concreet kon vertellen in welk land hij de reispaspoorten verbrand heeft, te wijten is aan de eenvoudige reden dat hij niet wist dat Polen tussen Wit-Rusland en Duitsland lag.

Verzoeker herhaalt dat hij onderweg geen grenscontrole is tegengekomen, dat hij om controles te vermijden 3700 dollar heeft betaald aan de smokkelaar en hij en zijn vrouw nooit hun paspoort hebben moeten tonen.

Betreffende het verbranden van de reispaspoorten stelt verzoeker nog dat hij deze zelf, en niet de smokkelaar, niet ver voor de Duitse grens heeft verbrand; hij herhaalt dat hij op dat moment niet wist dat hij in Polen was. Hij stelt dat hij dit deed op advies van de smokkelaar omdat de reispaspoorten vals waren en bijgevolg niet meer gebruikt konden worden.

Hij ontkent dat de reispaspoorten bewust werden achtergehouden.

Over de tegenstrijdige verklaringen van zijn vrouw hieromtrent, verwijst verzoeker naar haar geheugen- en concentratieproblemen.

Aangaande de convocaties voert verzoeker aan dat hij van bij het begin heeft verklaard dat het om valse convocaties ging die hem werden opgestuurd om hem te lokken naar het recherchecomité van de rechtbank zodat ze hem konden oppakken; hij ontkent met klem dat hijzelf de convocaties heeft laten vervalsen.

Betreffende de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw in verband met zijn werk bij de politie, stelt verzoeker dat hij wel degelijk van 1998 tot juni 2010 bij de politie heeft gewerkt, doch in 2003 werd overgeplaatst naar de speciale interventiedienst OMON; verzoeker wijst erop dat hierdoor verwarring is ontstaan bij zijn vrouw die verklaarde dat hij pas vanaf 2003 bij de politie werkte. Hij verduidelijkt tevens dat OMON één van de afdelingen van de MVD is; zijn vrouw had dus geen ongelijk wanneer zij stelde dat verzoeker voor de MVD heeft gewerkt.

Het feit dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat verzoeker tussen 2003 en 2008 bij de MVD werkte en nadien deze verklaring aanpaste, is volgens verzoeker nogmaals te wijten aan haar geheugen- en concentratieproblemen.

Gelet op het voorgaande meent verzoeker dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door het recherchecomité van de rechtbank bestaat, minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Hij meent derhalve dat van hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) had moeten worden erkend; minstens dat hem subsidiaire beschermingsstatus had moeten worden toegekend.

Verzoeker vraagt aan de Raad dan ook in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest van 16 juni 2010.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de informatie welke door de commissaris-generaal bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek tegenwoordig kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.

De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter.

Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming.

Verzoeker vreest dat hij in Ingoesjetië zal worden vermoord door hooggeplaatste corrupte politieagenten die ook de dood van zijn schoonbroer, A. O., op hun geweten hebben. Hij voert ook aan dat er tegen hem een strafzaak is ingesteld op basis van valse beschuldigingen (zie zijn verhoorverslag van 20 maart 2013, p. 16, 21).

Het Raad hecht echter geen geloof aan het relaas van verzoeker.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat de vrouw van verzoeker niet op de hoogte is van de vermoedelijke daders van de moord op haar broer, te meer daar dezelfde personen verantwoordelijk werden geacht voor de problemen die zij en verzoeker nadien hebben gekend.

Verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer in bezit was van bewijzen van corruptie van hooggeplaatste politieagenten en vermoedde dat hij daarom werd vermoord.

Om reden van het feit dat verzoeker de omslag met deze bewijzen in handen zou hebben gehad, werd hij na de dood van zijn schoonbroer door deze corrupte agenten dan ook geviséerd (zie het verhoorverslag p. 16-17).

Toen aan zijn vrouw werd gevraagd waarom haar broer werd vermoord en waarom zij en verzoeker, met name haar man, vervolgens problemen kregen, bleek zij dit echter niet te weten. Verzoekers vrouw verklaarde dat zij niet wist wie haar broer zou kunnen hebben vermoord.

Toen haar vervolgens werd gevraagd of zij en haar man ook geen vermoedens hadden wie er eventueel verantwoordelijk zou zijn geweest voor de moord op haar broer, antwoordde zij ontkennend. Zelfs toen haar werd gevraagd of haar broer eventueel was vermoord door criminelen, door rebellen of door mede-agenten, bleef zij het antwoord schuldig (zie haar verhoorverslag van 20 maart 2013 p. 6, 8).

Volgens verzoekers vrouw zouden zij en verzoeker totaal in het ongewisse zijn omtrent de reden van de moord op haar broer.

Toen zij werd geconfronteerd met de verklaringen van verzoeker als zou haar broer zijn vermoord door andere agenten omdat hij op de hoogte was van een crimineel plot, verklaarde zij dat zij hier niets over wist (zie haar verhoorverslag, p. 8).

Volgens de Raad is het geenszins geloofwaardig dat de vrouw van verzoeker deze piste omtrent de daders van de moord op haar eigen broer niet zou kennen. De vaststelling dat zij tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal geen idee scheen te hebben door wie zij werd vervolgd, is des te opmerkelijker, gezien zij tijdens haar vorige verhoor wél melding maakte van een bepaalde actor van vervolging. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij dat sinds 2004 politieagenten werden gedood, vermoedelijk door "wahabieten" (i.e. de rebellenbeweging in Ingoesjetië en de Noordelijke Kaukasus).

In 2012 zouden zij en verzoeker volgens haar dan ondergedoken zijn omdat ze te horen zouden hebben gekregen dat (vermoedelijk) wahabieten naar verzoeker op zoek waren. (zie haar "vragenlijst" van 21 februari 2013, p. 3. 5) wat evenwel niet verenigbaar is met de eigen verklaringen van verzoeker.

Hij beweerde immers dat hij enkel vervolging vreesde vanwege corrupte politieagenten en dat er geen sprake was van andere bedreigingen tegen zijn persoon (zie zijn verhoorverslag, p. 23).

Toen verzoeker werd geconfronteerd met de verklaringen van zijn vrouw over de bedreigingen door wahabieten, antwoordde verzoeker enerzijds dat zijn vrouw *'misschien niet beseft wat wahabieten zijn'* maar anderzijds verklaarde hij dat het inderdaad *"mogelijk is"* dat zijn schoonbroer door wahabieten werd vermoord (zie zijn verhoorverslag, p. 24), hetgeen dan weer inconsistent is met zijn eerdere verklaringen.

De Raad is van mening dat de onwetendheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw, over de personen of groepen door wie ze zouden worden vervolgd, zijnde elementen die de kern van hun relaas uitmaken, ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

Verzoeker wijt deze hiaten aan het feit dat zijn vrouw enerzijds ernstig getraumatiseerd is door de dood van haar broer en lijdt ten gevolge een miskraam, waardoor zij geheugen-en concentratieproblemen heeft; hij voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat het Russisch niet de moedertaal is van zijn vrouw, die enkel in haar dorp naar school is geweest, alwaar in het Ingoesjetisch les werd gegeven.

Gezien het verhoor op het Commissariaat-generaal in het Russisch gebeurde, heeft zij volgens verzoeker meerdere vragen niet hebben verstaan of verkeerd begrepen. Dit is volgens hem in samenhang met haar geheugen- en concentratieproblemen, er de oorzaak van dat zij op bepaalde vragen het antwoord schuldig bleef en soms tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Aangaande de verklaringen van zijn vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken dat wahabieten vermoedelijk naar hen op zoek waren, ontkent verzoeker dat hij heeft gezegd dat zijn vrouw misschien niet beseft wat "wahabieten" zijn en stelt dat het inderdaad mogelijk is dat zijn schoonbroer door wahabieten werd vermoord.

Verzoeker verklaart enkel te hebben gezegd dat hij aanvankelijk dacht dat wahabieten achter de moord op zijn schoonbroer zaten, doch dat hij vanaf het ogenblik dat hij door de politie werd opgepakt en vijf dagen werd vastgehouden, zeker wist dat hooggeplaatste agenten achter de dood van zijn schoonbroer zaten.

Betreffende het aangehaalde trauma in hoofde van de vrouw van verzoeker wijst de Raad erop dat de aangehaalde gebeurtenissen evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat zij, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Net omwille van de ernst, met name de dood van haar broer, kan van haar worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van de vermoedelijke daders, zeker gelet op het feit dat verzoeker na de moord door dezen ook geïnterviewd zou zijn geworden.

Ook de ingeroepen geheugen- en concentratieproblemen kunnen de beoordeling van de Raad over voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Het "medisch attest" dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal zodat de Raad in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging neemt.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde onwetendheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van het asielrelaas raken. De loutere bewering dat de vrouw van verzoeker geheugen- en concentratieproblemen heeft, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in hun relaas.

De onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen kunnen evenmin verklaard worden door het feit dat zij het Russisch onvoldoende machtig is. Hoewel zij bij aanvang van haar verhoor eveneens aangaf dat haar Russisch niet zo goed was, merkt de Raad op dat haar vervolgens gevraagd werd om te melden wanneer zij een vraag niet goed verstaat of denkt dat ze iets niet goed kan uitleggen om zo misverstanden te vermijden (zie haar verhoorverslag, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het verhoor maakte zij melding van het feit dat zij de vragen niet had verstaan of verkeerd begrepen. Bovendien gaf zij aan het einde van het verhoor aan dat zij de tolk goed heeft begrepen. Op de vraag of zij de indruk had dat zij alles goed had kunnen uitleggen, antwoordde zij eveneens bevestigend (zie het verhoorverslag, p. 9).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ontkent dat hij heeft verklaard dat zijn vrouw misschien niet beseft wat "wahabieten" zijn en stelt dat het inderdaad mogelijk is dat zijn schoonbroer door wahabieten werd vermoord, verwijst de Raad naar zijn verklaringen: *"Misschien beseft ze niet goed wie wahabieten zijn. Ze is volgens mij niet op de hoogte door wie haar broer werd vermoord. Ik kan natuurlijk ook niet zeker zeggen door wie hij werd vermoord, door wahabieten of door mensen van de MVD."* (zie zijn verhoorverslag, p. 24). Hieruit blijkt dus geenszins dat hij aanvankelijk dacht dat wahabieten achter de moord op zijn schoonbroer zaten en dat hij na zijn aanhouding er zeker van was dat corrupte agenten van de MVD hiervoor verantwoordelijk waren.

Bovenstaande vaststellingen blijven derhalve ongewijzigd.

De Raad hecht ook geen geloof aan de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over hun verblijf na hun beweerde terugkeer vanuit Oekraïne naar Ingoesjetïë.

Zo wordt een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vrouw. Verzoeker verklaarde dat ze na hun terugkeer naar Ingoesjetïë in april 2012, eerst een tijdje in het huis van zijn ouders in het dorp Nasyr-Kort gingen wonen. Pas in mei 2012, nadat er twee convocaties waren toegekomen, doken ze onder bij familieleden in het dorp Dzherakh (zie zijn verhoorverslag, p. 6).

Verzoekers vrouw beweerde tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal echter dat ze na hun terugkeer naar Ingoesjetïë, meteen naar het huis van hun familieleden in Dzherakh gingen. Toen verzoekers vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste zij haar verklaringen aan en

antwoordde dat zij inderdaad eerst naar het huis van verzoekers' ouders waren gegaan (zie haar verhoorverslag, p. 8).

Verder stelt de Raad ook een tegenstrijdigheid vast tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekers vrouw over de reden waarom zij in Dzherakh onderdoken.

Tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde zijn vrouw dat ze onderdoken omdat er enkele convocaties waren toegekomen (zie haar verhoorverslag, p. 8), terwijl ze tijdens haar gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat ze waren ondergedoken toen zij van zijn familie te horen kreeg dat vermoedelijk "wahabieten" naar verzoeker op zoek waren (zie haar "vragenlijst", nr. 3.5).

Toen zijn vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat zij zich misschien had vergist tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij 'de vraag niet zou hebben begrepen (zie haar verhoorverslag, p. 8).

De Raad ziet echter niet in hoe een eventueel verkeerd begrepen vraag ertoe kan leiden dat verzoekers vrouw een totaal verschillende reden zou hebben opgegeven voor hun vertrek naar Dzherakh. Het is immers een wezenlijk verschil of verzoeker en zijn echtgenote zouden zijn ondergedoken omwille van de convocaties van de rechtbank of omwille van een eventuele dreiging vanwege de rebellenbeweging in Ingoesjetië. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Ook het feit dat zijn vrouw verklaard had dat zij na hun terugkeer meteen naar het huis van zijn familieleden in Dzherakh waren gegaan, tracht verzoeker thans te verklaren door te verwijzen naar haar geheugen- en concentratieproblemen. De Raad wees er echter reeds op dat verzoekers in gebreke bleven deze problemen te staven.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn vrouw hun terugkeer wél op de correcte wijze heeft geschetst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het dus louter om een vergetelheid ging, antwoordt de Raad dat de tegenstrijdigheid echter niet aan een loutere vergetelheid of aan een accidentele vergissing kan worden toegeschreven, gezien verzoekers vrouw tot tweemaal toe beweerde dat zij rechtstreeks vanuit Oekraïne naar verzoekers familieleden in het dorp Dzherakh verhuisden, en haar de tweede keer letterlijk gevraagd werd: *"Meteen naar daar? Nergens anders verbleven?"* (zie haar verhoorverslag, p. 8).

De Raad is verder van oordeel dat de door verzoeker verklaarde handelingen nadat hij in 2010 problemen zou hebben gekregen, niet in overeenstemming zijn met de door hem voorgehouden vrees.

Verzoeker verklaarde dat ze in april 2012 uit Oekraïne vertrokken om reden dat ze daar illegaal verbleven en dat hun illegaal verblijf dreigde ontdekt te worden; verzoeker en zijn echtgenote wilden hun normale leven in Ingoesjetië ook terug oppikken.

In dit verband is het echter niet geloofwaardig dat verzoeker zomaar naar Ingoesjetië zou zijn teruggekeerd zonder zich terdege te informeren over het risico dat dergelijke terugkeer zou inhouden. Verzoeker verklaarde dat hij vóór zijn terugkeer, enkel bij zijn ouders had geïnformeerd of er nog convocaties waren toegekomen. Toen hem werd gevraagd of hij eventueel via andere bronnen, zoals zijn vriend, K. T., die een functie had bij de hoogste rechtbank van Ingoesjetië -en die hem overigens al had geholpen bij zijn vrijlating-, had geïnformeerd of het wel veilig was om terug te keren naar Ingoesjetië, bleek dat hij dit niet had gedaan (zie zijn verhoorverslag, p. 22-23).

De Raad meent dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet meer inspanningen zou hebben gedaan om meer te weten te komen over het risico om naar Ingoesjetië terug te keren, terwijl hij nochtans over een goede bron beschikte. Ter verklaring stelde verzoeker dat zijn vader hem dit had afgeraden omdat *"het al erg genoeg was"* voor hem, waarmee hij verwezen zou hebben naar de dood van de ouders van K. T. (zie zijn verhoorverslag, p.23).

Dit kan bezwaarlijk volstaan ter verklaring. De vraag rijst immers waarom louter het overlijden van zijn ouders in 1992 verzoeker zou moeten tegenhouden om de hulp van K. T. in te roepen terwijl hij al eerder had geholpen bij verzoekers vrijlating.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat de reden waarom hij enkel bij zijn ouders heeft geïnformeerd over het risico van een terugkeer omdat hij uitsluitend hen blindelings vertrouwt. Hij stelt tevens dat het feit dat zijn neef bij de hoogste rechtbank werkt, niet impliceert dat deze alles weet.

De Raad vindt dit geen afdoende verklaring. Gelet op het feit dat hij door hem reeds in het verleden was geholpen om vrij te komen dankzij diens connecties (zie zijn verhoorverslag, p. 19), kon van verzoeker worden verwacht dat hij minstens een poging deed om zich ook bij zijn neef te informeren over de mogelijke risico's bij terugkeer.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker ook na zijn terugkeer naar Ingoesjetië, bepaalde handelingen heeft gesteld die moeilijk verenigbaar zijn met het bestaan van een vrees voor vervolging. Verzoeker heeft zich in het najaar van 2012 Russisch binnenlands paspoort laten afleveren; hij en zijn vrouw verkregen ook reispaspoorten en lieten hun huwelijk ook officieel registreren. Dergelijke handelingen houden een risico in gezien ze in hoofde van verzoekers die ondergedoken waren, een contactname met de autoriteiten inhouden.

Toen hij met deze bevinding werd geconfronteerd, antwoordde verzoeker dat hij en zijn vrouw de paspoorten niet zelf hadden bekomen maar dat zijn broer deze documenten tegen betaling hebben verkregen.

Welnu, gezien de risico's die voor verzoekers verbonden zijn aan het bekomen van dergelijke stukken, mag worden verwacht dat verzoeker concreet kan aangeven hoe zijn broer dit precies zou hebben geregeld.

Het enige wat verzoeker hierover kon vertellen, was dat zijn broer deze documenten via een "tussenpersoon" had geregeld. Verzoeker wist echter niet wie deze tussenpersoon was, hij kon zelfs niet met zekerheid zeggen of deze tussenpersoon al dat niet bij de autoriteiten werkte. Verzoeker vermoedde louter dat deze tussenpersoon een soort "zakenman" was (zie zijn verhoorverslag, p. 12-14). Zijn vage verklaringen over de wijze waarop zijn broer de paspoorten zou hebben bekomen, keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande.

De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker en zijn echtgenote de risicovolle stap zetten om hun huwelijk officieel te laten registreren, terwijl dit geenszins noodzakelijk is voor het bekomen van een intern paspoort of een reispaspoort, noch waarom zij het risico zouden hebben genomen om reispaspoorten aan te vragen, terwijl uit verzoekers' verklaringen blijkt dat hij en zijn vrouw illegaal naar Europa zouden zijn gereisd en dat zij de betreffende reispaspoorten helemaal niet zouden hebben gebruikt.

Verzoeker geeft als uitleg dat er een verschil bestaat tussen de politie en overheidsinstanties die bevoegd zijn voor het afleveren van officiële documenten, zoals de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hij wijst erop dat het huwelijk via de burgerlijke stand werd geregistreerd die los staat van de politionele overheden.

Verzoeker verklaart verder dat hij, noch zijn vrouw zich ergens hebben aangeboden; zijn broer zou via een tussenpersoon voor de documenten hebben gezorgd.

Hij voert in zijn verzoekschrift (zie p. 7) aan dat de reispaspoorten vals waren, *"reden waarom verzoeker deze uiteindelijk ook niet gebruikt heeft en nadien heeft verbrand"*.

Als reden voor de registratie van zijn huwelijk, geeft verzoeker op dat hij en zijn vrouw dachten dat anders niemand zou geloven dat zij een gezin vormen.

De Raad is van oordeel dat het feit dat de overheidsinstanties die bevoegd zijn voor het afleveren van officiële documenten, geen deel uitmaken van de politie, niet impliceert dat verzoeker en zijn echtgenote zich aan geen enkel risico blootstelden.

Indien er werkelijk hooggeplaatste agenten op zoek zouden zijn geweest naar verzoeker, kan worden verwacht dat ze alles in het werk zouden stellen om hem op te sporen en zouden trachten te vermijden dat hem nog officiële documenten ter hand werden gesteld waarmee hij het land kon verlaten.

Het blijkt dat verzoeker ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn reisroute vanuit Brest in Wit-Rusland naar België.

Hij verklaarde dat hij met een personenwagen vanuit Brest naar België is gereisd, doch kon niet met zekerheid zeggen langs welk land hij de Schengenzone binnenkwam; verzoeker vermoedt dat dit via Polen gebeurde.

Verzoeker verklaart dat hij hier echter niet zeker van is gezien hij onderweg geen grenscontroles heeft meegemaakt.

Verzoeker verklaart dat hij en zijn vrouw over eigen reispaspoorten beschikten die niet waren niet voorzien van een visum en dan ook niet werden gebruikt tijdens de reis (zie zijn verhoorverslag, p. 14-15).

Dit is echter ongeloofwaardig. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles worden gehouden. Gezien de smokkelaar ook een aanzienlijk persoonlijk risico loopt wanneer hij wordt gevat bij een poging tot het illegaal over de grens brengen van vreemdelingen, is het niet geloofwaardig dat verzoeker in het ongewisse zou zijn gelaten over de manier waarop hij en zijn gezin de Schengenzone zouden zijn binnengekomen.

Verder kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt betreffende de voorgehouden vernietiging van de reispaspoorten.

Zo werd tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat de reispaspoorten werden verbrand toen ze nog in Wit-Rusland waren (zie haar "vragenlijst", nr. 35), terwijl verzoeker tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal beweerde dat hij de paspoorten verbrandde "*niet ver vóór de Duitse grens*", wat betekent dat hij de paspoorten in Polen zou hebben vernietigd.

Toen hij met deze vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat hij niet meer wist of dit in Polen of Wit-Rusland was gebeurd (zie zijn verhoorverslag, p. 15-16).

Zijn vrouw verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dat ze de paspoorten pas ná aankomst in Duitsland hebben verbrand (zie haar "vragenlijst", nr. 35), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de paspoorten pas na aankomst in België zijn vernietigd (zie haar verhoorverslag, p. 5).

Verder legden verzoeker en zijn vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af over wie de paspoorten had verbrand. Verzoeker verklaarde dat hij dit zelf had gedaan (zie zijn verhoorverslag, p. 15), terwijl zijn vrouw beweerde dat hij de paspoorten aan de smokkelaar had gegeven die ze in brand had gestoken. Toen zijn vrouw met dit verschil in verklaringen werd geconfronteerd, kon zij hier geen aannemelijke uitleg voor geven (zie haar verhoorverslag, p. 5).

Op basis van deze vaststelling ontstaat het vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote deze reispaspoorten (waarin belangrijke informatie over het moment van hun vertrek, de omstandigheden van hun vertrek, eventuele uitgereikte visa, ... kan staan) bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, wat zich ook tegen hen keert.

Verzoeker verklaart het feit dat hij niet met zekerheid kon zeggen langs welk land hij en zijn vrouw de Schengenzone zijn binnengekomen, alsook niet concreet kon vertellen in welk land hij de reispaspoorten verbrand heeft, doordat hij niet wist dat Polen tussen Wit-Rusland en Duitsland lag.

De Raad wijst er opnieuw op dat, gelet op het risico voor de smokkelaar, het ongeloofwaardig is dat deze niet meer details heeft verstrekt over de reisweg. Van verzoeker kan aldus worden verwacht dat hij minstens via de smokkelaar de geografische ligging van Duitsland, Polen en Wit-Rusland kent. Gelet op het feit dat hij zich bovendien in een personenwagen bevond, waardoor hij duidelijk zicht had op de weg, kan van verzoeker bovendien worden verwacht dat hij enige notie heeft van de door hen gemaakte reisweg, *quod non*.

Waar verzoeker betreffende de verklaringen van zijn vrouw over het verbranden van de paspoorten nogmaals haar geheugen- en concentratieproblemen inroept, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekers in gebreke blijven deze problemen te staven.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De paspoorten van verzoeker en zijn vrouw, de huwelijksakte, verzoekers attest van medische verzekering en de geboorteakte van zijn vrouw attesteren louter hun identiteit, die echte niet in vraag wordt gesteld.

Het internetartikel bewijst dat verzoekers schoonbroer op 25 mei 2010 om het leven kwam toen zijn wagen onder vuur werd genomen door 'onbekenden'. Dit artikel vormt echter géén bewijs van verzoekers verklaring dat hij zou zijn vermoord door hooggeplaatste politieagenten omdat hij corrupte praktijken zou hebben ontdekt en dat verzoeker omwille van deze reden ook problemen zou hebben gekend.

Wat betreft de convocaties van de OVD van het district Nazran, waarin hij wordt opgeroepen voor verhoor als beschuldigde, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de vormelijke kenmerken ervan twijfels doen rijzen over de authenticiteit van het document. Immers, de afscheurstrook die voorzien is als bewijs dat de opgeroepene de convocaties ontvangen heeft, bevindt zich op de achterkant van het document, hetgeen opmerkelijk is daar de oproepingsbrief zelf hierdoor niet in zijn geheel afgegeven zou kunnen worden indien het ontvangstbewijs effectief zou worden gebruikt.

Daarnaast stelt dit document dat verzoeker op grond van "artikel 129.3" wordt opgeroepen zonder evenwel te vermelden van welke wet.

Bovendien kan er door de niet vermelding van de toepasselijke wet, ook niet vastgesteld worden om welke reden verzoeker opgeroepen wordt.

Verzoeker legde daarnaast vier convocaties van het vrederecht voor op zijn naam en die van zijn vrouw waarin ze beiden in eerste instantie (11 augustus 2010) als gedagvaarde persoon worden opgeroepen en in tweede instantie als beschuldigde (21 mei 2012).

Uit de oproepingen blijkt niet wat hen ten laste wordt gelegd; verzoeker kon zelf evenmin verduidelijken welke zaak er tegen hem hangende was (zie het verhoorverslag, p.21).

De vraag rijst dan ook hoe een zaak voor een vrederecht, past in het door hem voorgehouden asielrelaas en waarom het voor hem "*het einde*" zou betekenen indien hij zou ingaan op deze oproeping (zie het verhoorverslag, p.21).

Deze convocaties kunnen daarom niet in lijn komen om zijn asielrelaas te ondersteunen.

Daarnaast blijkt uit informatie die door de commissaris-generaal bij het administratief dossier werd gevoegd, dat het in de Russische Federatie mogelijk is om tegen betaling officiële (ver)vals(t)e documenten te bekomen bij officiële instanties.

Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de vaststellingen aangaande de bewijswaarde van de convocaties en anderzijds de verschillende ernstige elementen van ongeloofwaardigheid die werden aangehaald, gekoppeld aan hierboven vermeldde informatie over de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, meent de Raad dat deze stukken de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen.

Over de authenticiteit van de convocaties voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij van bij het begin heeft verklaard dat het om valse convocaties ging die hem werden opgestuurd om hem te lokken naar het recherchecomité van de rechtbank zodat ze hem konden oppakken. Hij ontkent dat hijzelf de convocaties heeft laten vervalsen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens de procedure melding heeft gemaakt van het feit dat de convocaties die hem werden toegestuurd door de autoriteiten zelf vervalst waren.

Betreffende de documenten in verband met verzoekers werk bij de politie, stelt de Raad vast dat deze hoogstens kunnen aantonen dat hij voor een bepaalde periode bij de politie in Ingoesjetie heeft gewerkt. Deze vormen echter geen bewijs van de problemen die hij als politieagent zou hebben gekend.

In dit verband merkt de Raad overigens een ernstige tegenstrijdigheid op tussen verzoekers eigen verklaringen en die van zijn vrouw.

Verzoeker beweerde dat hij vanaf 1998 tot juni 2010 werkzaam was bij de politie, meer bepaald bij de speciale interventiedienst OMON (zie zijn verhoorverslag, p. 6).

Zijn vrouw vertelde tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat haar man tussen 2003 en 2008 werkzaam was als politieagent (zie haar "vragenlijst", nr. 3.5). Tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal paste zij haar verklaringen aan en stelde dat verzoeker wel degelijk tot en met 2010 bij de politie had gewerkt en verklaarde dat zij zich had vergist tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij het jaar waarin verzoeker zijn werk bij de politie zou hebben stopgezet, verward had met het jaar waarin ze getrouwd waren (zie haar verhoorverslag, p. 2).

Deze uitleg wordt niet aangenomen.

In dit verband moet overigens worden opgemerkt dat het opvallend is dat geen van de drie attesten die verzoeker voorlegde in verband met zijn werk bij de politie, gedateerd is en dat geen enkele van deze documenten een einddatum van zijn werk bij de politie vermeldt.

Wat betreft de begindatum van verzoekers werk bij de politie, verklaarde zijn vrouw bij het Commissariaat-generaal dat haar man al vóór het jaar 2003 bij de politie werkte. Op de vraag hoe lang hij dan in 2003 al bij de politie werkte (één, twee, vijf of tien jaar), bleef zij het antwoord schuldig (zie haar verhoorverslag, p. 3).

Deze vaststellingen doen vraagtekens rijzen bij verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling bij de politie.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk van 1998 tot juni 2010 bij de politie tewerkgesteld was, doch in het jaar 2003 overgeplaatst werd naar de speciale interventiedienst "OMON". Verzoeker laat gelden dat hierdoor verwarring optrad bij zijn vrouw die stelde dat hij pas vanaf 2003 bij de politie zou hebben gewerkt.

Het feit dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat verzoeker tussen 2003 en 2008 bij de MVD werkte en nadien deze verklaring aanpaste, is volgens verzoeker eveneens te wijten aan haar geheugen- en concentratieproblemen.

De Raad is van oordeel dat de overplaatsing van verzoeker in 2003 naar een andere politiedienst, geen verklaring vormt voor de onwetendheid van zijn vrouw aangaande de periode dat hij werkzaam was bij de politie.

De Raad stelt immers vast dat zij bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van het feit dat haar man werkzaam was tot 2010 en niet tot 2008, zoals zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, doch wat betreft de begindatum waarop haar man bij de politie ging werken aanvankelijk geen correctie aanbracht.

Nadat de vraag werd gesteld in welke periode hij actief was als politieagent, antwoordde zij dat dit vóór het jaar 2003 was, maar dat zij niet wist hoelang hij toen al bij de politie werkte; zij kon zelfs niet bij benadering aangeven of het om één, twee, vijf of tien jaar ging. Hieruit blijkt duidelijk dat zij niet verward was omwille van zijn overplaatsing, maar dat zij daarentegen in onwetendheid verkeerde over het jaartal waarin haar man bij de politie was.

Betreffende de geheugen- en concentratieproblemen van de vrouw van verzoeker, wordt herhaald dat deze bewering niet wordt gestaafd.

Er wordt opgemerkt dat ook het eventuele profiel van verzoeker als voormalig politieagent in Ingoesjetië, niet volstaat om een beroep te kunnen doen op internationale bescherming.

In zoverre hij omwille van zijn functie als politieagent, een vrees zou koesteren om te worden gevisieerd door de rebellen, meent de Raad dat hij in dit geval een beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land.

Gezien zijn problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn, zijn er geen redenen waarom hij als voormalige politieagent niet zou kunnen rekenen op de bescherming die door de lokale (Ingoesjetische) of federale (Russische) autoriteiten wordt geboden. Verder meent de Raad dat hij in dit geval ook over een intern vluchtalternatief beschikt, gezien hij zich in andere deelrepublieken van de Russische Federatie, buiten het bereik van de rebellenbeweging in Ingoesjetië, zou kunnen vestigen. Het loutere feit dat hij in Ingoesjetië werkzaam zou zijn geweest als politieagent, kan dus evenmin volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE